

לכבוט את הארץ

א. יהושע, פרק ב', פסוק א'

"וַיִּשְׁלַח יְהוֹשֻׁעַ בֶּן נֹון מִן הַשְּׂטִיִּים שְׁנַיִם אַנְשִׁים מִרְגְּלִים חֲרָשׁ לֵאמֹר לְכוּ רְאוּ אֵת הָאָרֶץ וְאֵת יְרִיחוֹ וְיַלְכוּ וַיָּבֹאוּ בֵּית אִשָּׁה זֹנָה וְשָׁמָּה רָחַב וַיִּשְׁקְבוּ שָׁמָּה"

רש"י שם: "וישלח יהושע וגו' - על כרחי אני צ"ל שבתוך ימי אבל משה שלחם שהרי לסוף ג' ימים שתמו ימי אבל משה עברו את הירדן שמשם אנו למדים שמת משה בז' אדר כשאתה מונה ל"ג למפרע מיום שעלו מן הירדן בעשור לחדש הראשון וע"כ משנשתלחו המרגלים לא עברו את הירדן עד יום החמישי שנ' וישבו שם שלשת ימים עד שבו הרודפים בו בלילה ויעברו ויבאו אל יהושע בן נון וישכם יהושע בבוקר ויסעו מהשיטים הרי יום ד' וילינו שם טרם יעברו נמצא שלא עברו עד יום ה'".

ב. יהושע פרק ב', פסוק ד'

"וַתִּקַּח הָאִשָּׁה אֶת שְׁנֵי הָאֲנָשִׁים וַתְּצַפְּנוּ וַתֹּאמֶר כֵּן בָּאוּ אֵלַי הָאֲנָשִׁים וְלֹא יָדַעְתִּי מֵאַיִן הֵמָּה:"

רש"י שם: "מדרש אגדת תנחומ' יש פנחס וכלב היו... ותצפנו כל אחד ואחד בפני עצמו".

ג. יהושע פרק ב', פסוק י"א

וַנִּשְׁמַע וַיִּמַּס לִבְבָנוּ וְלֹא קָמָה עוֹד רוּחַ בְּאִישׁ מִפְּנִיכֶם כִּי ה' אֱלֹהֵיכֶם הוּא אֱלֹהֵינוּ מִפְּנֵי מַעַל וְעַל הָאָרֶץ מִתַּחַת".

רש"י שם: "אמרו אין לך כל שר ונגיד שלא בא אל רחב הזונה".

ד. יהושע פרק ב', פסוק ט"ו

"וַתֹּרְדֵם בְּחַבֵּל בְּעֵד הַחֲלוֹן כִּי בֵּיתָהּ בְּקִיר הַחוּמָּה וּבַחוּמָּה הִיא יוֹשֶׁבֶת"

רש"י שם: "באותו חבל וחלון היו הנואפים עולין אליה אמרה רבונו של עולם באלו חטאתי באלו תמחול לי".

ה. מכילתא דרבי שמעון בר יוחאי פרק י"ח

"אמרו בת עשר שנים היתה בשעה שיצאו ישראל ממצרים... לחמשים שנה נתגירה. אמרה בשלשה דברים חטאתי בשלשה דברים מחול לי בחבל ובחלון ובחומה של ותורידם בחבל בעד החלון... ומה שכר נטלה על כך? זכתה שיצאו ממנה שמונה נביאים וכהנים.

ו. מדרש תדשא

"יש נשים חסידות גיורות, הגר, אסנת, ציפורה.. רחב."

ז. משנה תורה לרמב"ם, הלכות מלכים, פרק ו', הלכה ה'

"שלושה כתבים שלח יהושע עד שלא נכנס לארץ. הראשון שלח להם: מי שרוצה לברוח, יבחר. וחזר ושלח: מי שרוצה להשלים, ישלים. וחזר ושלח: מי שרוצה לעשות מלחמה, יעשה.

ח. אורות המלחמה ב.

אנו מסתכלים בדורות הראשונים, המסופרים בתורה, בנביאים ובכתובים, אותם הדורות שהיו עסוקים במלחמה - והם הם הגדולים שאנו מתייחסים אליהם בידידות וגדולת קודש. הננו מבינים, שהזיק הנשמתי הוא היסוד: אותו מעמד העולם, שהלך במרוצתו אז, שהיתה המלחמה כל כך נחוצה בו, הוא גרם להופיע את אלה הנשמות, שהרגשתן הפנימית בתוכן שלם היתה. מלחמת קיומם, קיום האומה, מלחמת ד' היתה בהכרה פנימית. עזיזים היו ברוחם וידעו בעמק החשך לבחור בטוב ולסור מן הרע, "גם כי אלך בגיא צלמות לא אירע

רע". כשאנו מתבוננים אליהם, הננו, בכל ההופעה הרוחנית שאנו כל כך שוקקים לה, משתוקקים לאימוצם, לכח החיים החטוב והגבוש, האיתן והמוצק, ששכן בקרבם, ומתוך תשוקה זו, כחנו הרוחני מתאמץ וכח גבורתנו מתעדן, ואותן הנשמות החזקות חוזרות להיות בנו כימי עולם.

ד.

לולא חטא העגל היו האומות יושבות ארץ ישראל משלימות עם ישראל ומודות להם, כי שם ד' הנקרא עליהם היה מעורר בהן יראת הרוממות, ולא היתה שום שיטת מלחמה נוהגת, וההשפעה היתה הולכת בדרכי שלום כבימות המשיח. רק החטא גרם ונתאחר הדבר אלפי שנים, וכל מסבות העולם הן אחוזות זו בזו להביא את אור ד' בעולם, וחטא העגל ימחה לגמרי וממילא כל רואיהם יכירום כי הם זרע ברך ד', והעולם יתוקן באורח שלום ורגשי אהבה, ונעם ד' יוחש בכל לבב, לענג רוח ולעדן נשמה ולכל בהם תחיה נפש כל חי.